

fige Tilstande. At det ærede Medlem og ethvert andet Medlem har Ret til at sammenligne, hvad der er sagt paa Valgdagen og hvad der siges her i Salen, modsiges jeg selvfølgelig ikke, men det, jeg protesterede imod, var, at han har nogenstomhelst Ret til at mene, at det Standpunkt, jeg her stiller mig paa, i mindste Maade skulde være i Strid med, hvad jeg har sagt paa Valgdagen. Netop fordi jeg opfatter min Stilling som en skarpere Front mod Provisoriet end det ærede Medlems, netop derfor gaar jeg den Vej, jeg gaar, ellers havde jeg fulgt ham. Jeg ser nemlig ingen Front imod Provisoriet i hele den Politik, der vil udvikle sig af det Grundlag, det ærede Medlem her viser os, jeg ser deri kun en fortsat Jordhybelse i flere og flere Provisorer med dødsjødte Protester paa Læben uden Handlinger bagved, som kunne føre os ind paa en virkelig praktisk Løsning af Opgaven.

Korsgaard: Jeg behøver vel ikke at gjentage mine Forsikringer om, at jeg ikke har sigtet det ærede Medlem for, at han vilde svigte Væster; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke forstaa, hvorledes den Optræden, det ærede Medlem vil være med til, dette, at lade et Udtryk for det provisoriske System nu gaa til Udvalg og hvile der, hvorledes han kan kalde det, hvad han sagde forleden Dag: den skarpest mulige Indsigelse mod den politiske Provisorisme. Det forstaaer jeg ikke. Med Hensyn til det „sure Væble“ skal jeg bemærke, at det ærede Medlem siger, at han vil være med til at bekæmpe Provisorismen, men han vil dog gjerne være med til at søge Overenskomst. Jeg veed ikke, hvilken Illusion det ærede Medlem finder sig i i saa Henseende, det er formentlig den samme Modsigelse, som vi finde hos det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, der baade vil give Ministeriet en antagelig Finantslov og dog paa alle Maader vil holde sig fri for Provisorerne. Det forekommer mig at være absolut umuligt, jeg tror, at man maa vælge det Ene eller det Andet. Enten maa man bekæmpe Provisorerne, og saa er det — jeg tør ikke bruge Udtrykket Humbug — men en Illusion at tale om Modstand mod dette Ministerium, eller ogsaa maa man alvorlig søge en Overenskomst, men saa kommer man ikke til at bekæmpe Provisorerne, saa maa man bide i det sure Væble og forenes med Provisoriets Repræsentanter, delvis ogsaa med deres System. Det kalder jeg for at bide i det sure Væble for Folk, der ere valgte paa saa skarpt et Protestprogram, som det ærede Medlem selv har vedkjendt sig her.

Frier: Jeg finder det urigtigt, naar det ærede Medlem taler om, at jeg vil være med til at lægge Provisoriet i Udvalg, for at det kan hvile der. Jeg tror, at jeg har saa skarpt som Nogen taget mit Forbehold i den Henseende og sagt, at jeg stemte kun for, at det blev lagt i Udvalg, fordi jeg havde den Forventning, at det vendte tilbage derfra saaledes, at vi, idet vi fastholdt vor Protest mod Provisoriet, muligvis kunde finde en Form til at komme ind i konstitutionelle Tilstande. Jeg har ikke talt om at ville gaa ind paa et Udvalg, i hvilket det saakaldte Provisorium hviler for ingen Fremtid at have. Hvor stor Udsigt der er til, at denne Plan kan lykkes, kan jeg i dette Døgn ikke have nogen fuldt begrundet Mening om, men der er dog fremkommet Anthyndinger i Debatten af, at mit Haab ikke er grebet helt ud af Luften. Og naar det ærede Medlem synes, at det er at bevæge sig i en Illusion, paa een Gang at ville protestere mod Provisoriet og at ville bevilge en Finantslov, kan jeg ikke svare Andet end dette, at den, der vil bevilge en konstitutionel Finantslov og kan tvinge dette Ministerium til at tage mod en Finantslov, der er i Overensstemmelse med dets Ansvar og den konstitutionelle Tankegang, han har baade givet en Finantslov og gjort skarp Front mod Provisorerne.

Korsgaard: Hvorledes det ærede Medlem tænker sig Muligheden af, overfor dette Ministerium, at faae det til at antage en Finantslov, som baade finantsfelt og politisk tilfredsstiller dette Thing, er det mig umuligt at forstaa. Jeg tror, at det hører til de Illusioner, som nødvendigvis maa bryde. Den Forventning, som det ærede Medlem har til Udvalget, til, at Udvalget ikke skulde beholde Sagen, men at den skulde komme tilbage igjen til os, forekommer mig at være noget af en Søbehoble. Han har jo hørt Finantsudvalgets sædvanlige Ordfører forklare, at det er os umuligt at forkaste Forslaget, saa jeg veed ikke, hvad Fornøielse det ærede Medlem har af at faae det ind i Udvalget og saa her tilbage igjen. Hvad det ærede Medlem saa vil vinde ved at faae det ind i Udvalget, veed jeg ikke, med mindre det skulde ligge der og hvile indtil 1ste April.

Frier: Maa jeg blot med den ærede Formands Tilladelse sige dette, at det forekommer mig, at Forstjellen mellem det ærede Medlems Politik og min er den, at jeg gjerne vil gribe og benytte de Chancer, som ligge i enhver Situation, medens han